

ΜΑΡΙΑ Η ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ ΜΟΥ ΦΙΛΟΥ ΚΑΙ ΠΟΙΗΤΗ
Κ. Ν. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗ

Γύναι μὴν κλαῖς· κι ἂν πέθανεν Ἐκεῖνος,
ἄλλοι θὰ ἐρθοῦν μὲ πιὸ γλυκὰ φιλιά
νὰ σὲ μεθύσουν·
ἄλλοι μὲ πιὸ περίτεχνα γλωττίσματα
τῶν κοιμισμένων ἡδονῶν
τις πηγές θ' ἀναρριπίσουν.

—Τρελλέ· καὶ ποιὸς ἐθρήνησε
γιὰ κάτι ποῦ πεθαίνει ;
καὶ τῶν μεστῶν σαρκῶν
ἢ κυρτωσιές ἢ ὀλόχυτες
καὶ τῶν γλαρῶν ματιῶν τ' ἱνατρανίσματα,
ὅλα περνοῦν καὶ σβύνουνε
στὴ νύχτα ποῦ διαβαίνει ! . . .

Δὲν εἶνε, ὠϊμένα, ἡ ἀνάμνηση τοῦ Ὑπέρχαλου
ποῦ φέρνει μου τὰ δάκρυα·
Εἶνε ἡ Ἀγάπη· τρανὸν Ἐκεῖνου δίδαγμα
κι ἀθάνατο στὸ Θάνατό Του.

Γιὰ τὴν Ἀγάπη κλαίω· ποῦ ὄλο καὶ γιγαντώνει
καὶ ποῦ εἶνέ της γραμμένο
σ' ὄλους νὰ δίνῃ τὴ ζωή, τὰ πάντα νὰ ἡμερώνη
κι ὄλους μὲ πύρινα καρφιά,
σκληρὰ ψηλὰ στὸ Γολγοθᾶ
αἰῶνια νὰ σταυρώνη.